

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Kataríny Benczovej v právnej veci navrhovateľa: **MAC TV, s.r.o.**, Bratislava, Brečtanová 1, *zastúpeného Advokátskou kanceláriou Bugala - Durček, s.r.o.*, so sídlom v Bratislave, Miletičova 5B, proti odporcovi: **Rada pre vysielanie a retransmisiu**, Bratislava, Dobrovičova 8, P. O. Box 155, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu č. RP/029/2014 zo dňa 29. apríla 2014, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu č. RP/029/2014 zo dňa 29. apríla 2014 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

Navrhovateľ **je povinný** zaplatiť súdny poplatok vo výške **500 €** (päťsto eur) na bankový účet podľa priloženého platobného predpisu **do troch dní** od právoplatnosti tohto rozsudku.

O d ô v o d n e n i e :

Odporca napadnutým rozhodnutím č. RP/029/2014 zo dňa 29.04.2014 (vydaným v správnom konaní č. 410-PLO/O-5921/2013) konštatoval porušenie povinnosti zo strany navrhovateľa ustanovenej v § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 308/2000 Z. z.) tým, že na stránke www.noviny.sk v katalógu programov v sekcii Krimi poskytoval program „Úradníci chceli zobrať dieťa od rodiča, skončilo na psychiatrii“, ktorý spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom zasiahol do osobnej cti v programe zobrazenej súdnej úradníčky, za čo bola navrhovateľovi uložená podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. sankcia - pokuta určená podľa § 67 ods. 15 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 1000 €. Podľa § 64 ods. 5 uvedeného zákona uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila.

Rozhodnutie odôvodnil tým, že pri posudzovaní príspevku vysielateľa MAC TV, s.r.o. (ďalej len „navrhovateľ“) v súvislosti s tým, že na stránke www.noviny.sk v katalógu programov v sekcii Krimi poskytoval program „Úradníci chceli zobrať dieťa od rodiča, skončilo na psychiatrii“, v ktorom mohlo dôjsť k porušeniu povinnosti zabezpečiť, aby audiovizuálna mediálna služba na požiadanie a jej zložky spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom nezasahovali do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných zistil, že došlo k neoprávnenému zásahu do cti súdnej úradníčky v takej miere, že obmedzenie slobody prejavu a práva na informácie v podobe vyvedenia administratívnej zodpovednosti voči navrhovateľovi na základe § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. je nevyhnutné v demokratickej spoločnosti na ochranu cti dotknutej osoby.

Pri posudzovaní danej veci vychádzal o.i. aj z ustanovenia § 3 ods. 2 v spojení s § 5 písm. h/ zákona č. 549/2003 Z. z. o súdnych úradníkoch, z ktorých vyplýva, že súdnym úradníkom oprávnením konať a rozhodovať na základe poverenia sudcu v konaní o výkon rozhodnutia o výchove maloletých detí je vyšší súdny úradník. Keďže vyššia súdna úradníčka zobrazená v príspevku je štátnym zamestnancom, ktorý je oprávnený samostatne rozhodovať a vykonávať úkony súdu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní, v konkurznom konaní a inú činnosť súdu v rozsahu osobitného zákona, je vo všeobecnom záujme, aby požívala pri výkone svojho povolania dôveru, úctu a rešpekt verejnosti, ktoré práve

pre svoje profesijné postoje a správanie pri výkone svojho povolania postupne získava. Súdna úradníčka je pri výkone rozhodnutia vykonávateľom štátnej moci, ktorá je financovaná občanmi. Keďže sa jedná o výkon štátnej moci, občania majú nielen záujem ale aj právo byť informovaní. Preto zachytenie a odvysielanie postupu súdnej úradníčky by bez ďalšieho nemohlo byť vnímané ako neoprávnený zásah do jej osobnostných práv. Pre posúdenie porušenia ustanovenia § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. posudzoval odporca sprievodný komentár. Pritom dospel k záveru, že predmetný príspevok bolo možné spracovať iným spôsobom tak, aby bolo právo na slobodu prejavu navrhovateľa naplnené bez toho, aby došlo odvysielaním príspevku zároveň k neprimeranému zásahu do ústavou garantovaných práv a slobôd. Sporným obsahom odporca neprisúdil takú spravodajskú hodnotu, ktorá by odôvodňovala zásah do cti súdnej úradníčky.

Odporca ďalej v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že z poskytovaného programu je nepochybné, že maloletý chlapec znášal celú situáciu v súvislosti s výkonom súdneho rozhodnutia ťažko, o čom svedčí aj jeho hospitalizácia v nemocnici. Preto odporca nemal pochybnosti o faktickosti tvrdenia o traumatizujúcom zážitku pre maloletého chlapca. Rovnaký záver však nevyvodil v prípade tvrdení, ktorými navrhovateľ bez relevantných údajov pripísal zodpovednosť za tento traumatizujúci zážitok konkrétnej osobe a to súdnej úradníčke vykonávajúcej súdne rozhodnutie. Možnou príčinou chlapcovho psychického stavu mohlo byť s rovnakou pravdepodobnosťou napríklad správanie rodinných príslušníkov, sťažujúcich výkon rozhodnutia, ako aj konflikt rodičov, ktorý viedol až k súdnemu rozhodnutiu vo veci starostlivosti o maloletého chlapca. Z poskytovaného programu vyplynulo, že navrhovateľ nemal k dispozícii relevantné informácie, ktoré by potvrdili, že práve spôsob, akým postupovala súdna úradníčka, bol príčinou, prečo chlapec zažil šok, následkom ktorého musel byť hospitalizovaný v nemocnici. Práve naopak, z programu vyplynulo, že Ministerstvo spravodlivosti SR nevydalo v dobe poskytovania programu stanovisko potvrdzujúce závery v programe navrhovateľom prezentované ako fakty a to, že súdna úradníčka postupovala neprimerane, v dôsledku čoho skončil chlapec v nemocnici.

Odporca nepovažoval za problematické informovanie o danej téme ani ilustrovanie traumatizujúceho výkonu súdneho rozhodnutia na konkrétnom prípade. Za problematické považoval závažné a relevantne nepodložené tvrdenia, namierené voči konkrétnej aktívne pôsobiacej súdnej úradníčke, v príspevku opakovane detailne zobrazenej. Takýto postup zo strany navrhovateľa mal nepochybné značne negatívne dopady na súdnu úradníčku,

ktorej osobná česť a autorita boli zverejnením uvedených záverov spolu s citovanými tvrdeniami redaktora v značnej miere znížené, čo mohlo mať zároveň za následok zmarenie ďalšieho výkonu súdnych rozhodnutí konkrétnou súdnou úradníčkou. Verejný záujem na poskytovaní takýchto informácií spôsobom, akým boli spracované v programe, nie je daný, najmä v situácii, kedy príčinná súvislosť medzi konkrétnym konaním súdnej úradníčky a hospitalizovaním maloletého chlapca v nemocnici nie je žiadnym spôsobom verifikovateľná a ani podložená. Zaradenie sporných informácií do programu nebolo podľa názoru odporcu nevyhnutné z hľadiska účelu informovať verejnosť o nastolenej téme. Práve naopak, ich zaradenie do programu odporca vyhodnotil ako nadbytočné s cieľom zatriktívniť program neprimeraným spôsobom.

Pri určovaní výšky sankcie vzal odporca do úvahy najmä rozsah a dosah vysielania (k obsahu audiovizuálnej mediálnej služby, ktorej je navrhovateľ poskytovateľom, má prístup neobmedzený počet obyvateľov), mieru zavinenia (objektívna zodpovednosť za správny delikt), trváci správny delikt (zásah do osobnej cti v programe detailne zobrazenej súdnej úradníčky) a závažnosť správneho deliktu (poskytovaný program obsahoval závažné aj relevantne nepodložené tvrdenia namierené voči konkrétnej aktívne pôsobiacej súdnej úradníčke v programe opakovane detailne zobrazenej, ktoré výrazným spôsobom zasiahli do jej osobnej cti). Spôsob porušenia povinnosti navrhovateľom je predmetom výroku rozhodnutia odporcu.

Proti tomuto rozhodnutiu odporcu podal navrhovateľ v zákonnej lehote opravný prostriedok, označený ako odvolanie, v ktorom ho navrhol zrušiť, vec vrátiť odporcovi na ďalšie konanie a uložiť povinnosť nahradiť navrhovateľovi trovy konania a trovy právneho zastúpenia z dôvodu, že rozhodnutie odporcu je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov, vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu je nedostačujúce pre posúdenie veci a v konaní odporcu bola zistená vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Dôvodil, že odporca v napadnutom rozhodnutí nešpecifikoval a neodôvodnil naplnenie kritérií legality, legitimacy a proporcionality zásahu do slobody prejavu navrhovateľa. Mal za to, že v danom prípade bolo k úplnému zisteniu skutkového stavu potrebné zisťovať aj názor dotknutej osoby (súdnej úradníčky) a hlavne poskytnúť priestor navrhovateľovi na obhajobu prostredníctvom výsluchu svedka, ktorý mohol zodpovedať

najmä na otázku, či sa cítil konaním navrhovateľa dotknutý na právach na ochranu práva na osobnú česť. Uviedol, že odporca sa predmetným postupom (nedostatočné zistenie skutkového stavu veci na jej posúdenie - nevypočutie osoby, ktorej odporca napadnutým rozhodnutím poskytol ochranu) postavil do role morálnej autority, ktorá je však v danom prípade neúčelná, nelogická, nežiaduca a disproporčná k právam navrhovateľa na slobodu prejavu a právam verejnosti na informácie. Ďalej uviedol, že odporca nesprávne posúdil konanie navrhovateľa, keď to nepovažoval za zákonnú realizáciu práva na slobodu prejavu a práva na informácie. Tvrdil, že v predmetnom prípade prevážil záujem verejnosti na dodržaní informácií verejného záujmu nad právom jednotlivcov na ochranu osobnej cti a preto bolo potrebné konanie navrhovateľa posudzovať ako súladné so zákonom. Tiež uviedol, že jediným orgánom, ktorý má právomoc rozhodovať spory o ochranu osobnosti (to znamená aj spory o zásah do osobnej cti) je výlučne súd a nie orgán výkonnej moci. Mal za to, že v predmetnom prípade nie je možné individualizovať subjekt ochrany ľudskej dôstojnosti, nakoľko tento je príliš neurčitý a zo strany odporcu identifikovaný len ako „súdna úradníčka“; odporca túto osobu nevypočul a navrhovateľ ju v odvysielanom príspevku bližšie neidentifikoval.

Odporca v písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku navrhovateľa navrhol napadnuté rozhodnutie potvrdiť. Uviedol, že vo výrokovej časti rozhodnutia je presne vymedzený spôsob spáchania správneho deliktu (poskytovanie programu „Úradníci chceli zobrať dieťa od rodiča, skončilo na psychiatrii“) a správny delikt (obsah a spôsob spracovania predmetného programu zasiahol do osobnej cti v programe zobrazenej súdnej úradníčky). Vymedzenie osoby, do ktorej osobnej cti malo byť zasiahnuté, bolo presné a nezameniteľné; v príspevku bola opakovane detailne zobrazená pri výkone súdneho rozhodnutia iba jedna konkrétna súdna úradníčka. Osoba, ktorej do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd bolo zasiahnuté podľa § 19 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., musí byť konkrétna fyzická osoba, ktorá je pre recipientov identifikovateľná; nemusí však byť nevyhnutne identifikovateľná pre všetkých recipientov; je len potrebné, aby bola identifikovateľná pre svoje širšie okolie. Z výroku rozhodnutia je zřejmé, akým spôsobom došlo k porušeniu zákona a odporcovi nie je zřejmé, ako by mohlo dôjsť k zámene sankcionovaného skutku za iný. Odporca pri postupe v súvislosti s porušením § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. koná ako orgán, dohliadajúci na dodržiavanie ustanovení zákona č. 308/2000 Z. z. bez ohľadu na skutočnosť, akým spôsobom sa o možnom porušení dozvedel; toto konanie nie je podmienené návrhom osoby, ktorá má byť na svojich právach poškodená a teda

ani tvrdeniami či dôkaznými prostriedkami takouto osobou poskytnutými; navrhovateľ v správnom konaní predchádzajúcom vydaniu napadnutého rozhodnutia nežiadal odporkyňu o vykonanie výsluchu súdnej úradníčky a ani inak sa k predmetu správneho konania nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný (§ 246 ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z. z.) preskúmal napadnuté rozhodnutie odporcu ako aj postup, ktorý mu predchádzal a dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa nie je dôvodný. Vo veci rozhodol na pojednávaní rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku).

Z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou bol aj administratívny spis odporcu č. 410-PLO/O-5921/2013 vrátane záznamu programu (č. 4920/359-2013 noviny.sk 15.10.2013 zaznamenané 23.10.2013) zistil, že odporca dňa 17.12.2013 začal správne konanie voči navrhovateľovi vo veci možného porušenia § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. v súvislosti s tým, že na stránke www.noviny.sk v katalógu programov v sekcii Krimi poskytoval program Úradníci chceli zobrať dieťa od rodiča, skončilo na psychiatrii, v ktorom mohlo dôjsť k porušeniu povinnosti zabezpečiť, aby audiovizuálna mediálna služba na požiadanie a jej zložky spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom nezasahovali do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných. Zároveň navrhovateľa vyzval na vyjadrenie sa k veci; právny zástupca navrhovateľa oznámenie o začatí správneho konania prevzal dňa 10.01.2014. Navrhovateľ stanovisko k predmetu správneho konania nepodal a to ani po opätovnej výzve na vyjadrenie k podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní č. 410-PLO/O-5921/2013, ktorá bola právnemu zástupcovi navrhovateľa doručená 03.03.2014. Vec bola prejednaná na ústnom pojednávaní 29.04.2014.

Skutkový stav v predmetnej právnej veci bol zistený na základe záznamu programu „Úradníci chceli zobrať dieťa od rodiča, skončilo na psychiatrii“, ktorý bol poskytovaný na stránke www.noviny.sk v katalógu programov v sekcii Krimi ako aj z prepisu/popisu skutkového stavu.

Audiovizuálna mediálna služba na požiadanie, programová služba a ich zložky nesmú spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom zasahovať do ľudskej dôstojnosti

a základných práv a slobôd iných (§19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z.).

Správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie (§ 33 ods. 2 správneho poriadku).

Rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti (§ 46 správneho poriadku).

Po oboznámení sa s obsahom posudzovaného príspevku sa Najvyšší súd Slovenskej republiky stotožnil s názorom odporcu, že spôsobom jeho spracovania došlo k neoprávnenému zásahu do cti súdnej úradníčky v takej miere, že obmedzenie slobody prejavu a práva na informácie v podobe vyvedenia administratívnej zodpovednosti voči navrhovateľovi je nevyhnutné v demokratickej spoločnosti na ochranu cti dotknutej osoby. Rozhodne nebol daný verejný záujem na poskytovaní informácií spôsobom, akým došlo k ich spracovaniu, keď navyše príčinná súvislosť medzi konaním súdnej úradníčky a hospitalizovaním maloletého chlapca v nemocnici nebola verifikovateľná. Zaradenie sporných informácií do programu považoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky za nadbytočné s cieľom zatriktívniť program neprimeraným spôsobom.

V dôsledku poskytnutia opakovaných detailných záberov tváre súdnej úradníčky bez rastrovania tvárovej časti ako aj jej vyjadrení v rámci súdneho výkonu bez modifikácie hlasu bola bezpochyby pre užšiu verejnosť identifikovateľná. Poskytovaním uvedeného programu sa navrhovateľ dopustil sa správneho deliktu, za ktorý mu bola uložená sankcia. Skutková podstata správneho deliktu bola riadne vymedzená vo výroku rozhodnutia odporcu spolu s uvedením hmotnoprávneho predpisu.

Ukladanie pokút za správne delikty sa uskutočňuje v rámci úvahy správneho orgánu (diskrečná právomoc), zákonom dovoleného rozhodovacieho procesu, v ktorom správny orgán v zákonom stanovených hraniciach uplatňuje svoju právomoc a určí výšku sankcie. Pri preskúvaní správnych rozhodnutí o uložení peňažnej sankcie, správny súd nepreskúvava len zákonnosť použitia správnej úvahy (§ 245 ods. 2 OSP), ale aj jej správnosť. Voľná správna úvaha neznamená ľubovôľu správneho orgánu, pretože je obmedzená určitými

hranicami a môže sa pohybovať v určitom, zákonom vymedzenom V predmetnej právnej veci odporca sa zaoberal všetkými okolnosťami ovplyvňujúcimi uloženie sankcie a jej výšky (závažnosti správneho deliktu, z miery zavinenia, z rozsahu a dosahu vysielania, z trvaní a následkov porušenia povinností a zo spôsobu porušenia povinnosti účastníkom konania), ktoré podrobne odôvodnil. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto konštatuje, že použitie správnej úvahy pri ukladaní sankcie nevybočilo zo zákonných hraníc a uložená sankcia plní individuálnu, generálnu, výchovnú, preventívnu a represívnu funkciu.

Vychádzajúc z uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku rozhodnutie odporcu č. RP/029/2014 zo dňa 29.04.2014 potvrdil, pretože v postupe a rozhodnutí odporcu nezistil porušenie zákona.

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 250l ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, keď neúspešnému navrhovateľovi ich náhradu nepriznal a odporcovi náhrada trov konania neprináleží.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zároveň navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok za konanie o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu správneho orgánu vo výške 500 € podľa položky č. 10 písm. c/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu k zákonu č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a o poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, a to v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Navrhovateľovi vznikla poplatková povinnosť podľa § 2 ods. 4 druhá veta citovaného zákona, pretože podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **nie je** prípustný.

V Bratislave 18. mája 2016

JUDr. Elena KOVÁČOVÁ, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská